

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA

CZWARTA SEKCJA

DECYZJA

Skarga nr 67611/10

Enrique Hernan SEGURA NARANJO przeciwko Polsce

W dniu 6 grudnia 2011 roku Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja), jako izba składająca się z:

David Thor Björgvinsson, *przewodniczący*,

Lech Garlicki,

George Nicolaou,

Ledi Isianku,

Zdravka Kalaydjieva,

Nebojša Vučinić,

Vincent A. De Gaetano, *sędziowie*

oraz Fatoş Aracı *Zastępca Kanclerza Sekcji*,

Po zapoznaniu się z wyżej wymienioną skargą wniesioną w dniu 16 listopada 2010 r.,

Zważywszy na środek tymczasowy zalecony pozwanemu Rządowi na podstawie reguły 39 Regulaminu Trybunału,

Zważywszy na decyzję o przyznaniu pierwszeństwa skardze na podstawie reguły 41 Regulaminu Trybunału,

Po zapoznaniu się z uwagami pozwanego rządu oraz odpowiedziami przedstawionymi przez skarżącego,

Wydaje następującą decyzję.

STAN FAKTYCZNY

1. Skarżący, Pan Enrique Hernan Segura Naranjo, obywatel kolumbijski, posiadający od 1999 roku prawo stałego pobytu w Szwajcarii, urodzony w 1996 r., jest osadzony w Areszcie Śledczym Warszawa Mokotów. Skarżący był reprezentowany przed Trybunałem przez mecenasa M. Komarnickiego, adwokata praktykującego w Warszawie. Rząd Polski („Rząd”) był reprezentowany przez swojego pełnomocnika Pana J. Wołosiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

A. Okoliczności sprawy

2. Stan faktyczny sprawy, tak jak został on przedstawiony przez strony, można streścić w następujący sposób.

1. *Postępowanie w sprawie wniosku o ekstradycję skarżącego do Stanów Zjednoczonych Ameryki oraz postępowanie karne toczące się przeciwko niemu w Polsce*

3. Skarżący został zatrzymany w Polsce w lutym 2009 r. w związku z przemytem środków odurzających na skalę międzynarodową. Polskie organy ścigania wszczęły przeciwko niemu śledztwo o to, że działając wspólnie z innymi osobami usiłował wprowadzić do obrotu znaczną ilość kokainy pochodzącej z Kolumbii.

4. W dniu 30 marca 2009 r. do Prokuratury Okręgowej w Warszawie wpłynął wniosek władz amerykańskich o zatrzymanie i ekstradycję skarżącego do Stanów Zjednoczonych. Następnie wpłynął kolejny wniosek o wydanie skarżącego do Stanów Zjednoczonych wraz z nakazem aresztowania z dnia 22 kwietnia 2009 r. wydanym przez sąd dystryktu Michigan na podstawie aktu oskarżenia, w którym zarzucono skarżącemu popełnienie następujących przestępstw: a) udział w zмовie mającej na celu wprowadzenie do obrotu ponad pięciu kilogramów kokainy (*conspiracy to distribute more than five kilograms of cocaine*), to jest czyn z tomu 21, rozdział 846 i 841 (b)(1)(A) amerykańskiego kodeksu federalnego, podlegający karze w maksymalnym wymiarze dożywotniego pozbawienia wolności; b) udział w zмовie mającej na celu pranie brudnych pieniędzy (*conspiracy to launder money instruments*), to jest czyn z tomu 18 rozdział 1956(a)(2)(A) i 8411956(h) amerykańskiego kodeksu federalnego podlegający karze w maksymalnym wymiarze 20 lat pozbawienia wolności; c) pranie brudnych pieniędzy wspólnie z innymi osobami (*laundering of money instruments in association with others*), to jest czyn z tomu 18, rozdział 1956(a)(2)(A) i 2 amerykańskiego kodeksu federalnego podlegający karze w maksymalnym wymiarze 20 lat pozbawienia wolności. Na poparcie zarzutów przeciw skarżącemu władze amerykańskie przywołały obciążające go dowody, szczególnie w postaci zeznań złożonych przez agenta służb antynarkotykowych

5. W dniu 10 sierpnia 2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie pozytywnie rozpatrzył wniosek o wydanie skarżącego zauważając, że nie ma zagrożenia, że w stanie Michigan mógłby być on skazany na karę śmierci. W dniu 13 października 2009 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił to postanowienie podając w uzasadnieniu, że brak jest dowodów mogących uzasadnić zarzuty przedstawione skarżącemu przez władze amerykańskie i w związku z powyższym sprawa została zwrócona do Sądu Okręgowego w Warszawie do ponownego rozpatrzenia. W dniu 23 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie pozytywnie rozpatrzył wniosek o ekstradycję skarżącego zauważając, że nie ma zagrożenia skazania go na karę śmierci oraz, że oświadczenie władz amerykańskich, którego skarżący nie zakwestionował, iż w razie wydania będą one przestrzegły zasady *ne bis in idem*

jest odpowiednie. W dniu 26 października 2010 r. sąd apelacyjny utrzymał w mocy to postanowienie.

6. W międzyczasie, do Sądu Rejonowego w Warszawie, został wniesiony akt oskarżenia w postępowaniu karnym prowadzonym od bliżej nieokreślonej daty przeciwko skarżącemu w Polsce, w którym zarzucono mu usiłowanie wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środków odurzających.

7. W dniu 16 listopada 2010 r. Minister Sprawiedliwości wyraził zgodę na ekstradycję skarżącego do Stanów Zjednoczonych w celu przeprowadzenia postępowania karnego w zakresie czynów opisanych w punktach b) i c) amerykańskiego aktu oskarżenia. Jednocześnie Minister Sprawiedliwości odroczył wykonanie postanowienia do czasu zakończenia toczącego się w Polsce przeciwko skarżącemu postępowania karnego. Do tego czasu zostało odroczone również rozpoznanie wniosku o ekstradycję w zakresie przestępstwa wymienionego w punkcie a) amerykańskiego aktu oskarżenia. Minister zauważył, że przestępstwo to jest w znacznym stopniu tożsame z czynem zarzucanym skarżącemu w postępowaniu karnym prowadzonym w Polsce. Tak więc, wzięwszy pod uwagę treść artykułu 16 polsko-amerykańskiej umowy o ekstradycji (zob. poniżej prawo krajowe), rozpoznanie wniosku o ekstradycję w zakresie przedmiotowego przestępstwa było przedwczesne.

8. W maju 2011 r. sprawa karna prowadzona przeciw skarżącemu została przekazana Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

9. Na wniosek skarżącego złożony na podstawie artykułu 387 Kodeksu postępowania karnego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenia mu określonej kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w dniu 28 lipca 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz na grzywnę za popełnienie przestępstwa przewidzianego przez artykuł 56 § 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (usiłowanie wprowadzenia do obrotu znacznej ilości kokainy). Okres tymczasowego aresztowania skarżącego od dn. 18 lutego 2009 r. do dn. 18 lipca 2011 r. został zaliczony na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności

10. Według informacji przedstawionych w dniu 24 listopada 2011 r. przez Rząd, Minister Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 4 listopada 2011 r., na podstawie artykułu 604 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania karnego oraz artykułu 7 polsko-amerykańskiej umowy o ekstradycji, nie wyraził zgody na ekstradycję skarżącego w celu ewentualnego przeprowadzenia postępowania karnego w Stanach Zjednoczonych w zakresie czynu wymienionego w punkcie a) amerykańskiego aktu oskarżenia. Tym samym postanowieniem minister utrzymał w mocy wydaną przez niego w dniu 16 listopada 2010 r. decyzję w zakresie, w jakim zezwalała ona na ekstradycję skarżącego do Stanów Zjednoczonych w celu ewentualnego przeprowadzenia postępowania karnego przestępstwa w zakresie czynów wymienionych w punktach b) oraz c) amerykańskiego aktu oskarżenia.

11. Rząd wskazał nadto, że postanowieniem z dnia 26 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wobec skarżącego na okres czternastu dni w celu ekstradycji. Ta decyzja byłaby wykonalna w przypadku wygaśnięcia podstawy prawnej obecnego pozbawienia wolności skarżącego (zob. pkt. 2 poniżej).

2. Postępowanie zainicjowane przez skarżącego w sprawie warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary.

12. W dniu 4 sierpnia 2011 r. skarżący wniósł o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary. Podniósł on, że zważywszy, że odbył połowę orzeczonej wobec niego kary, spełnia przewidziane wymagania.

13. W dniu 6 września 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek skarżącego.

14. W dniu 21 października 2011 r. sąd apelacyjny rozpatrując zażalenie skarżącego uchylił postanowienie z dnia 6 września i zwrócił sprawę do ponownego rozpatrzenia.

15. W dniu 18 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek skarżącego. Zważywszy na możliwość złożenia przez skarżącego odwołania postanowienie to nie jest prawomocne.

3. Warunki osadzenia skarżącego w Areszcie Śledczym Warszawa – Mokotów.

16. Skarżący twierdził, że jest osadzony wraz z trzema współosadzonymi w celi o powierzchni wynoszącej ok. 9 m²; powierzchnia dla niego przeznaczona jest mniejsza od minimum zagwarantowanego przez polskie prawo, a wynoszącego 3 m². Możliwości poruszania się poza celą są bardzo ograniczone, ponieważ dysponuje on zaledwie jedną godziną spaceru dziennie. Warunki sanitarno-higieniczne w celi budzą duże zastrzeżenia z powodu stłoczenia oraz ze względu na fakt, że ma prawo do skorzystania z kąpieli raz w tygodniu. Ponadto jego prywatność jest naruszana z powodu braku odpowiedniego oddzielenia toalety od części mieszkalnej celi.

17. Skarżący wskazał, że z powodu chorób, na które cierpi (artroza wielostawowa, wirusowe zapalenie wątroby typu C) powinny mu być zapewnione odpowiednie warunki higieniczne, leczenie oraz dieta żywieniowa. Jednak jednostka penitencjarna, w której jest osadzony nie spełnia tych wymogów.

18. Skarżący wskazał, że zastosowano wobec niego ograniczenia w kontaktach telefonicznych i elektronicznych z członkami jego rodziny zamieszkującymi w Szwajcarii oraz, że następowała kontrola korespondencji, jaką otrzymywał od rodziny.

B. Zastosowanie przez Trybunał środka tymczasowego na podstawie reguły 39 Regulaminu Trybunału. -/-

19. W dniu 29 stycznia 2011 r. przewodniczący Czwartej Sekcji podjął decyzję o przekazaniu Rządowi zalecenia, że w interesie stron oraz dla zapewnienia właściwego przebiegu postępowania przed Trybunałem, ekstradycja skarżącego do Stanów Zjednoczonych nie byłaby pożądana przed rozstrzygnięciem niniejszej skargi.

C. Właściwe prawo krajowe

1. Umowa o ekstradycji między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki z dnia 10 lipca 1996 roku

Artykuł 6

Kara śmierci

« 1. Jeśli przestępstwo, z powodu którego wnosi się o wydanie, jest zagrożone karą śmierci według prawa Państwa wzywającego, a nie jest zagrożone karą śmierci według prawa Państwa wezwanego, Państwo wezwane może odmówić wydania, chyba że Państwo wzywające, jeżeli będzie o to poproszone, zapewni, że kara śmierci nie zostanie wymierzona lub, jeżeli została wymierzona, nie zostanie wykonana.

2. W przypadkach, gdy Państwo wzywające złoży zapewnienie zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu i gdy kara śmierci zostałaby wymierzona przez sądy Państwa wzywającego, to nie zostanie ona wykonana. »

Artykuł 7

Ne bis in idem

« 1. Wydanie nie nastąpi, jeżeli osoba ścigana została prawomocnie skazana lub uniewinniona w Państwie wezwanym za przestępstwo, z powodu którego wnosi się o wydanie.

2. Wydanie nie zostanie wyłączone z tego powodu, że właściwe organy wykonujące w Państwie wezwanym postanowiły : -

a) nie wszczynać postępowania karnego przeciwko osobie ściganej za czyny, z powodu których wnosi się o wydanie, lub

b) umorzyć postępowanie karne, które zostało wszczęte przeciwko osobie ściganej w związku z takimi czynami. » -

Artykuł 16

Wydanie tymczasowe lub odroczenie postępowania ekstradycyjnego

« (...)

2. Państwo wezwane może odroczyć postępowanie ekstradycyjne dotyczące osoby, wobec której toczy się postępowanie za to samo przestępstwo, za które wnosi się o wydanie, albo za jakiegokolwiek inne przestępstwo lub która odbywa karę na terytorium Państwa wezwanego za przestępstwo inne niż to, za które wnosi się o wydanie. Odroczenie może trwać do czasu zakończenia postępowania karnego wobec poszukiwanej osoby lub do czasu odbycia orzeczonej. »

Artykuł 19

Zasada ograniczenia ścigania

« 1. Osoba wydana na mocy niniejszej umowy nie może być pozbawiona wolności, ścigana karnie, skazana lub poddana wykonaniu kary w Państwie wzywającym za przestępstwa, z wyjątkiem:

a) przestępstwa, za które nastąpiło wydanie, lub odmiennie określonego przestępstwa opartego na tych samych faktach, za które nastąpiło wydanie, o ile takie przestępstwo jest przestępstwem stanowiącym podstawę wydania lub stanowi łagodniejszą formę takiego przestępstwa,

b) przestępstwa popełnionego po wydaniu osoby,

c) przestępstwa, co do którego organ wykonujący Państwa wezwanego wyraził zgodę na pozbawienie wolności, ściganie karne, skazanie lub wykonanie kary wobec danej osoby.

(...)»

2. *Polski Kodeks postępowania karnego*

Artykuł 604

« § 1. Wydanie jest niedopuszczalne, jeżeli::

(...)

4) postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone;

(...)

6) zachodzi uzasadniona obawa, że w państwie żądającym wydania wobec osoby wydanej może zostać orzeczona lub wykonana kara śmierci;

7) zachodzi uzasadniona obawa, że w państwie żądającym wydania może dojść do naruszenia wolności i praw osoby;

(...)

§ 2. Wydania można odmówić w szczególności, jeżeli:

(...)

3) co do tego samego czynu tej samej osoby toczy się postępowanie karne,

(..).

§ 3. W wypadkach wskazanych w § 1 pkt 4 i § 2 pkt 3 rozpoznanie wniosku o wydanie można odroczyć do czasu ukończenia w Rzeczypospolitej Polskiej postępowania karnego przeciwko tej samej osobie lub odbycia przez nią orzeczonej kary albo jej darowania. »

D. Odpowiednie przepisy prawa amerykańskiego w zakresie stosowania kary

1. Odpowiednie przepisy prawa amerykańskiego odnoszące się do zastosowania kary zostały określone w sprawie *Schuchter przeciwko Republice Włoskiej* (dec.), nr 68476/10 z dnia 11 października 2011 roku..

ZARZUTY

2. Skarżący wniósł skargę na warunki osadzenia w Areszcie Śledczym Warszawa Mokotów na podstawie Artykułu 3 Konwencji.

3. Powołując się na Artykuł 6 Konwencji zakwestionował decyzję o ekstradycji wydaną w jego sprawie i utrzymywał, że fakt, iż został oskarżony w Polsce, a następnie wydany celem osądzenia za to samo przestępstwo w Stanach Zjednoczonych stanowi naruszenie Artykułu 4 Protokołu 7 do Konwencji.

4. Zgodnie z Artykułem 6 Konwencji, skarżący sformułował zarzut, że postępowanie ekstradycyjne w jego sprawie było prowadzone nierzetelnie, co doprowadziło do sytuacji, w której nie miał możliwości przesłuchania osób, które współpracowały z władzami amerykańskimi i złożyły obciążające go zeznania.

PRAWO

A. Zarzut dotyczący ewentualnej ekstradycji skarżącego do Stanów Zjednoczonych

24. Skarżący, powołując się na Artykuł 6 Konwencji oraz na Artykuł 4 Protokołu nr 7 do Konwencji, wniósł skargę w sprawie jego ewentualnego wydania do Stanów Zjednoczonych.

25. Trybunał przypominał, że nie jest związany kwalifikacją prawną wskazaną przez skarżących lub rządy. Na mocy zasady *jura novit curia*, może on rozpoznać z urzędu zarzut w zakresie artykułu lub paragrafu, który nie został przywołany przez strony. Zakres skargi określają bowiem fakty w nim przedstawione a nie przez przywołane przez zwykłe środki czy argumenty prawne (*Guerra i inni przeciwko Włochom*, z dnia 19 lutego 1998 r., §44, *Zbiór wyroków i postanowień* 1998-1 oraz *Berktaş p. Turcji*, nr 22493/93, § 168, marzec 2001). Trybunał zauważył, że z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że istnieje w niej kwestia podobna do problemu, który pojawiał się w innych sprawach, które wpłynęły do Trybunału (zob., *King przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* (gr.), nr 9742/07 z dnia 26 stycznia 2010 r.; *Schuchter* poniżej), to jest czy fakt, że skarżący mógłby być narażony na skazanie na karę dożywotniego pozbawienia wolności bez możliwości przedterminowego zwolnienia może stanowić naruszenie Artykułu 3 Konwencji (*Kafkaris przeciwko Cyprowi* [WI], nr 21906/04, dnia 12 lutego 2008 r.). Zgodnie z podejściem Trybunału w wyżej wymienionych sprawach, w niniejszej sprawie postanowiono rozpatrzyć zarzut w zakresie Artykułu 3 Konwencji (zob., *mutatis mutandis*, *Zehentner przeciwko Austrii*, nr 20082/02, § 35, ETPC 2009-(...)) oraz wysłuchać w tym względzie uwag stron.

26. Rząd powołał się na niewyczerpanie krajowych środków odwoławczych oraz utrzymywał, że kwestia zgodności ewentualnej ekstradycji skarżącego do Stanów Zjednoczonych z Artykułem 3 Konwencji w zakresie domniemanego ryzyka skazania na karę dożywotniego więzienia bez możliwości przedterminowego zwolnienia nie została podniesiona przed sądem krajowym.

27. Co do istoty sprawy, Rząd podniósł oczywiście bezzasadność skargi biorąc pod uwagę, że nie ma takiego ryzyka w przedmiotowej sprawie. W tym względzie

Rząd zauważył, że jedynie przestępstwo wymienione w punkcie a) amerykańskiego aktu oskarżenia stanowiącego załącznik do wniosku o ekstradycję jest zagrożone karą dożywotniego pozbawienia wolności. A przecież skarżący został skazany w Polsce za popełnienie zasadniczo takiego samego przestępstwa jak przedstawione w punkcie a) wyżej wymienionego aktu oskarżenia. Ponadto, w dniu 4 listopada 2011, Minister Sprawiedliwości nie wyraził zgody na wydanie skarżącego do Stanów Zjednoczonych w celu ewentualnego przeprowadzenia postępowania karnego o przedmiotowe przestępstwo. Zważywszy, że przestępstwa zarzucane skarżącemu w punktach b) oraz c) amerykańskiego aktu oskarżenia, co do których Minister Sprawiedliwości wyraził uprzednio zgodę na ekstradycję są zagrożone (każde z nich) maksymalną karą 20 lat pozbawienia wolności, to argument, że w przypadku ewentualnej ekstradycji skarżącego do Stanów Zjednoczonych zachodziłaby obawa, że może być on skazany na karę dożywotniego pozbawienia wolności traci swe znaczenie.

28. Rząd dodał, że w prawie amerykańskim, przestępstwa przewidziane w punktach b) oraz c) amerykańskiego aktu oskarżenia ze swej natury nie prowadzą do orzeczenia niepodlegających łączeniu kar pozbawienia wolności („*consecutive sentences*”). Do sędziego należy wydanie postanowienia w tej kwestii, a ustawa (dział 18, sekcja 3584 amerykańskiego kodeksu federalnego) przewiduje, że kiedy osoba jest sądzona jednocześnie za popełnienie kilku przestępstw, kara będzie orzeczona zgodnie z zasadą absorpcji kar («*concurring sentences*»). Amerykańska praktyka w kwestii wykonywania kar pokazuje, że generalnie kara jest orzekana według zasady, że kary podlegają łączeniu, chyba, że ustawa przewiduje obligatoryjne następstwo kar, które skazany ma odbyć po kolei lub orzeczenie obligatoryjnej kary minimalnej za dane przestępstwo. Jednak nie jest to praktyką, która może być zastosowana w przypadku skarżącego.

29. Ponadto, Rząd przywołał istniejącą w przypadku skarżącego możliwość przedterminowego zwolnienia z odbywania ewentualnie orzeczonej kary. Amerykańskie prawo przewiduje możliwość złożenia wniosku o zmniejszenie kary poprzez złożenie odwołania lub zwolnienia go w drodze aktu łaski (*pardon, reprieve, commutation, remission*); będzie on mógł również wnosić o przedterminowe zwolnienie za dobre sprawowanie, dzięki któremu kara całkowita mogłaby być zmniejszona o 15%.

30. Z tych względów Rząd zwraca się do Trybunału o uchylenie środka tymczasowego.

31. Skarżący utrzymywał, że wyczerpał krajowe środki odwoławcze. Twierdził, że rzeczywiste jest ryzyko, że w razie ewentualnego wydania go władzom amerykańskim w celu przeprowadzenia postępowania karnego o przestępstwa wymienione w akcie oskarżenia, zostanie skazany na karę dożywotniego pozbawienia wolności. Według niego obawa ta poparta jest okolicznościami obciążającymi, takimi jak jego domniemana przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej, w której miałby pełnić funkcję nadzorcą, czy wydany uprzednio wyrok skazujący w Portugalii za podobne do wymienionych we wniosku o ekstradycję czyny. Skarżący odniósł się do praktyki amerykańskich sądów federalnych w przedmiocie kar stosowanych w podobnych sprawach; przytoczył sprawę *United States v. Walls* (nr 06-2079), gdzie za udział w spisku

mającym na celu rozproszczenie ponad pięciu kilogramów kokainy oraz za pranie brudnych pieniędzy została orzeczona kara dożywotniego pozbawienia wolności. Także w sprawie *State of Michigan v. Hunter* (nr 1 12713 z dnia 24 kwietnia 2002 r.), taka sama kara została orzeczona przez Sąd Najwyższy tego stanu za posiadanie oraz znowę w celu rozproszczenia sześciuset pięćdziesięciu lub więcej gramów kokainy.

32. Skarżący przedłożył również sprawozdanie amerykańskiej organizacji pozarządowej (*The sentencing project*) z 2004 roku, w którym jest mowa o wzroście przypadków wydawania wyroków skazujących w Stanach Zjednoczonych na karę dożywotniego pozbawienia wolności bez możliwości przedterminowego zwolnienia za przestępstwa związane z przemytem środków odurzających.

33. Skarżący utrzymywał, że kara, która może być mu wymierzona w Stanach Zjednoczonych nie będzie „zmniejszona”; nie ma w rzeczywistości żadnej nadziei na jej zmniejszenie. O ile jego sprawa będzie osądzona według prawa federalnego, nie będzie mógł wnieść o warunkowe zwolnienie. Natomiast prezydencka łaska jest dyskrejonalnym uprawnieniem władz. Dlatego też szanse, że wniosek może być w ten sposób rozpatrzony są minimalne, wzięwszy pod uwagę dane statystyczne, według których w ciągu ostatnich dwudziestu lat był tylko jeden przypadek zmniejszenia kary w tej drodze wobec skazanego na karę dożywotniego pozbawienia wolności.

34. Kończąc skarżący podniósł, że nie ma żadnej pewności, biorąc za przykład sprawę *Nivette przeciwko Francji* (gr.), nr 44190/98, Zbiór 2001-VII, że niebezpieczeństwo skazania go na dożywotnie więzienie przez możliwości przedterminowego zwolnienia zostanie odsunięte.

35. W przedmiotowej sprawie, Trybunał nie uważa za konieczne wypowiedzianie się na temat czy wyczerpano krajowe środki odwoławcze, ponieważ skarga musi być uznana za niedopuszczalną z innego powodu.

36. Trybunał przypomniał, że umawiające się Państwo zachowałoby się w sposób niezgodny ze „wspólnym dziedzictwem ideałów tradycji politycznych, poszanowania wolności i rządów prawa”, do których odwołuje się Preambuła Konwencji, w przypadku świadomego wydania osoby innemu państwu, w którym istnieje poważne podstawy do przypuszczenia, że osobie tej zagraża niebezpieczeństwo tortur, karania lub niehumanitarnego czy poniżającego traktowania (*Soering przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, z dnia 7 lipca 1989, seria A nr 161, str. 35, §88).-/-

37. Trybunał przypomniał, że w wyżej wspomianej sprawie *Kafkaris* uznano, że fakt wymierzenia osobie dorosłej kary dożywotniego pozbawienia wolności bez możliwości przedterminowego zwolnienia może być rozważany pod kątem artykułu 3 Konwencji (zob. m.in., *Nivette przeciwko Francji* (gr.), nr 44190/98, ETPC 2001-VII; *Stanford przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* (gr.), nr 73299/01, z dn. 12 grudnia 2002 r. oraz *Wynne przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* (gr.), nr 67385/01, z dnia 22 maja 2003 r.). Jednakże Trybunał nie uważa, że konieczne jest rozpatrywanie kwestii czy domniemane ryzyko skazania skarżącego na taką karę w przypadku jego ewentualnej ekstradycji do Stanów Zjednoczonych może

doprowadzić do naruszenia tego przepisu, biorąc pod uwagę fakt, że dowody przedstawione przez Rząd wskazują, że w przedmiotowej sprawie nie ma takiego ryzyka.

38. Trybunał zauważył, że władze amerykańskie wnioskowały o ekstradycję skarżącego w celu przeprowadzenia postępowania karnego o przestępstwa przewidziane w punktach a), b) oraz c) aktu oskarżenia stanowiącego załącznik do wniosku o ekstradycję. Jedyne przestępstwo, o którym mowa w punkcie a) tego aktu, to jest udział w zмовie mającej na celu wprowadzenie do obrotu ponad pięciu kilogramów kokainy (*conspiracy to distribute more than five kilograms of cocaine*), jest zagrożona karą dożywotniego pozbawienia wolności. A przecież skarżący w dniu 18 lipca 2011 r. został skazany przez Sąd Okręgowy w Warszawie prawomocnym wyrokiem za analogiczne przestępstwo i wymierzono mu karę pięciu lat pozbawienia wolności. Nadto, postanowieniem z dnia 4 listopada 2011 r. na podstawie właściwych przepisów kodeksu postępowania karnego oraz artykułu 7 polsko-amerykańskiej umowy o ekstradycji, Minister Sprawiedliwości nie wyraził zgody na ekstradycję skarżącego do Stanów Zjednoczonych w celu ewentualnego przeprowadzenia postępowania karnego o przestępstwo wymienione w punkcie a) aktu oskarżenia. Trybunał zauważył, że zasada specjalności, o której mowa w artykule 19 wyżej wymienionej umowy przewiduje, że w przypadku ewentualnego wydania skarżącego władzom amerykańskim, nie będzie on mógł ścigany karnie za inne czyny, niż za przestępstwa, z powodu których władze polskie wyraziły zgodę na ekstradycję. Trybunał podniósł, że żadne z przestępstw, których popełnienie zarzucono skarżącemu w amerykańskim akcie oskarżenia poza przestępstwem, co do którego polski Minister Sprawiedliwości nie wyraził zgody na ekstradycję nie jest zagrożone karą dożywotniego pozbawienia wolności.

39. Trybunał zauważył również, że z elementów materiału dowodowego przedstawionego przez Rząd Polski, wynika, że przestępstwa wymienione w punktach b) oraz c) amerykańskiego aktu oskarżenia, w przedmiocie których Minister Sprawiedliwości wydał zgodę na ekstradycję, nie wymagają ze swej natury wymierzenia za nie kary nie podlegającej łączeniu. Od postanowienia sądu będzie zależało zastosowanie w razie skazania kary nie podlegającej łączeniu czy też kary łącznej. Nawet przy założeniu, że w przedmiotowej sprawie zastosowano by odbywanie kar po kolei i że skarżący zostałby skazany na bardzo długą karę, to ustawodawstwo amerykańskie nie pozbawia go całkowicie możliwości wcześniejszego zwolnienia lub złagodzenia kary. Trybunał zauważył, że skarżący może wnosić o skrócenie kary za dobre sprawowanie oraz wnioskować o ułaskawienie. Trybunał nie zapomina o tym, że chodzi tu o dyskrecjonalne uprawnienie przyznania lub nie takiego środka. Niemniej jednak, w zakresie artykułu 3 Konwencji podstawową kwestią w przedmiotowej sprawie jest ustalenie czy dla skarżącego istnieje nadzieja zwolnienia. Otóż, możliwość skorzystania przez skarżącego ze środka polegającego na złagodzeniu kary mogącej zakończyć się jego zwolnieniem istnieje w prawodawstwie amerykańskim. Trybunał wskazał, że w aktach sprawy nie ma niczego, co pozwoliłoby mu stwierdzić, że skarżący *de facto* nie będzie mógł nigdy skorzystać ze złagodzenia kary (zob. odpowiednio, wyżej przywołany *Schuchter*).

40. Trybunał stwierdził, zatem, że nie zostało ustalone, że istnieje ryzyko skazania skarżącego na karę dożywotniego pozbawienia wolności bez możliwości wcześniejszego zwolnienia w ramach postępowania będącego podstawą wniosku o ekstradycję władz amerykańskich.

41. Odnośnie podniesionego przez skarżącego braku zapewnień udzielonych przez polskie władze, idąc za przykładem zapewnień przedstawionych przez władze w sprawie *Nivette*, Trybunał uznał, że jest to w tej sprawie okoliczność bez znaczenia. W istocie polski rząd miał prawo uważać, że nie zostanie poproszony o takie zapewnienia, wobec braku ryzyka skazania skarżącego na karę dożywotniego pozbawienia wolności bez możliwości przedterminowego zwolnienia w razie wydania go władzom amerykańskim (zob, odpowiednio, wyż. cyt. *King*).

42. W zakresie przywołanego przez skarżącego Artykułu 4 Protokołu nr 7 do Konwencji Trybunał przypomniał, że przepis ten jest stosowany jedynie w przypadku gdy osoba była ścigana karnie lub poddana karze dwa razy za popełnienie tego samego czynu przez sądy tego samego Państwa (*Ipsilanti przeciwko Grecji* (gr.), nr 56599/00, dnia 29 marca 2001r. oraz *Gestra przeciwko Włochom*, nr 21072/92). W przedmiotowej sprawie skarżący nie podaje, że był ścigany karnie lub poddany karze dwa razy za popełnienie tych samych czynów przez polskie władze.

43. Wziąwszy powyższe pod uwagę, Trybunał uznał skargę za oczywiście bezasadną i odrzucił ją na podstawie Artykułu 35 ust. 3 oraz 4 Konwencji.

44. Trybunał postanowił o zakończeniu stosowania reguły 39 Regulaminu.

B. Inne zarzuty

45. Odnośnie zarzutu skarżącego, przywołującego artykuł 3 Konwencji, dotyczącego warunków osadzenia w Areszcie Śledczym Warszawa Mokotów, Trybunał zauważył, że nie wykazano, że zarzut ten został podniesiony przed sądami krajowymi. Trybunał oddała go zatem na podstawie artykułu 35 §§ 1 oraz 4 Konwencji, z powodu niewyczerpania krajowych środków odwoławczych.

46. Co do zarzutu skarżącego, przywołującego artykuł 6 Konwencji, dotyczącego nierzetelności postępowania zakończonego przyjęciem przez polskie sądy pozytywnego postanowienia w sprawie jego ewentualnej ekstradycji, Trybunał przypomniał, że procedury w sprawie wjazdu, pobytu oraz wydalenia cudzoziemców wychodzą poza zakres stosowania artykułu 6 Konwencji (*Maaouia p. Francji* [WI], nr 39652/98, § 40, ETPC 2000-X). Oddała zatem ten zarzut jako *incompatible ratione materiae*, na podstawie artykułu 35 §§ 3 oraz 4 Konwencji.

Z tych przyczyn Trybunał jednogłośnie,

Uznaje skargę za niedopuszczalną.

Fatoş Aracı
Zastępca Kanclerza Sekcji

David Thór Björgvinsson
Przewodniczący